

Ved Folketingsmanden for Odense Amts 5te Valgkreds (Lohmann) er modtaget et Andragende fra en stor Del Beboere i Eiby og Omegn om Oprettelsen af et Apotek i Eiby.

Ved Folketingsmanden for Frederiksborg Amts 4de Valgkreds (Doose) er modtaget et Andragende fra pensioneret Lærer P. Schou af Frederiksberg om en aarlig Understøttelse.

Ved Folketingsmanden for Randers Amts 4de Valgkreds (K. Kristiansen) er modtaget et Andragende fra Bestyrelsen for Skødstrup Billelsalgsted om, at Billelsalgstedet maa blive omdannet til regnskabsførende Holdeplads med Sidespor.

Ved Folketingsmanden for Kjøbenhavns 3dje Valgkreds (A. Christensen) er modtaget et Andragende fra E. M. Johansen, Enke efter forhenværende kongelig Portner J. Johansen, om Begravelseshjælp og Understøttelse til et Barns Opdragelse.

Disse Andragender ville blive tilstillede Finansudvalget.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Loven af 26de Marts 1898 om Begunstigelser for landøkonomiske Forskudsforeninger.

(Lovforslaget findes i Tillæg A., Sp. 3243 fg.)

Sagen sattes under Forhandling.

Forslagsstilleren (J. C. Christensen):

Det er sagt om Loven om landøkonomiske Forskudsforeninger, at det var en Lov, der imødekom den Trang, der var hos visse Kredse i Befolkningen til at leve paa Statskassens Bekostning, og det er ogsaa sagt, at denne Lov gik ud paa at hjælpe Landbruget til at forøge sin Gæld ud over, hvad det selv alene kunde besørge det. Begge disse Paastande ere ganske fejlagtige. Det er ikke en Lov, som er givent, for at Landboerne kunne leve paa

Statskassens Bekostning, og heller ikke, for at de yderligere kunne forøge deres Gæld, men den er givent, for at de gennem Fællesarbejde kunne faa billigere Laanvilkkaar, end de ellers ville kunne faa. Der er ofte nok under Forhandlingerne om Loven gjort opmærksom paa, at mange Landboere ere nødte til, for at stifte Laan, at søge til Sparekasser og Banker, hvor de faa dyre Kautitioner, eller ogsaa bruge Veksler eller Købmandskredit. Det, Loven skulde hjælpe til, var og er, at Landboerne ved at slutte sig sammen ganske paa lignende Maade som paa saa mange andre Omraader, som ved Andelsmejerier, Andelslagterier, Kvægavls-, Kontrol- og Landboforeninger o. s. v., kunne stifte Laan billigere end ellers. Lovens Formaal er kun at fremme disse Bestræbelser, og det forekommer mig at være en heldig Maade at hjælpe Landbruget paa.

Ganske vist er der enkelte her i Landet, der mene, at vi herinde kunne lave nogle Love, der kunde bringe Landbruget gyldne Tider og hjælpe det ud over al Nød og Viderværdighed, men Landboerne kunne ikke leve af Statskassen. Vi kunne ved forskellige Foranstaltninger hjælpe til, at det energiske Arbejde, som Landbruget paa mange Omraader udfører, kan lykkes, og denne Lov er et Skridt i denne Retning. De Landboere, der virkelig se nøgternt og sundt paa Forholdene, vide meget godt, at de ikke kunne eller skulle leve af Statskassen, men skulle stole, som man siger, paa Vorherre og sig selv, at de skulle arbejde baade i deres egen Bedrift og i Fællesskab med deres Kolleger paa at benytte enhver Mnlighed, for at deres Produktion kan blive saa frugtbringende som muligt. Det vide Landbrugerne meget godt, og derfor kræve de Støtte til dette Arbejde og en retfærdigere Beskatning, og disse to Krav ville blive staaende, til de i Virkeligheden blive opfyldte.

Hvad det foreliggende Spørgsmaal angaar gælder det kun, om Staten er villig til at gaa videre ad den Vej, den er kommen ind paa ved yderligere at udlaane 3 Millioner paa de samme Vilkkaar, hvorpaa den i sin Tid udlaante 5 Millioner. Dette Spørgsmaal mener jeg, bør besvares bekræftende fra Lovgivningsmagtens Side,